

Arrest

nr. 223 590 van 3 juli 2019
in de zaak X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
B – 2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 1 juli 2019 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2019 om 15.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ORABI, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 20 juni 2019 geïnterpelleerd door de politie te Mechelen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 20 juni 2019 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: K.(...)

voornaam: B.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>

nationaliteit: Ghana

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum.

Betrokkene verklaart dat hij geen partner of kinderen heeft in België. Betrokkene verklaart dat hij in zijn thuisland een broer en een zus heeft. In die zin vormt een terugkeer naar zijn land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokken verklaart tevens ook dat hij astma patiënt is. Betrokkene toont echter niet aan dat dit medisch probleem hem verhindert om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 15/06/2012 in België te verblijven. Betrokkene kan dit echter niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 15/06/2012 in België te verblijven. Betrokkene kan dit echter niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene verklaart dat hij naar België gekomen is om te werken in België en zo zijn familie financieel te steunen.

Betrokkene verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn thuisland omdat het daar niet makkelijk is om iets van je leven te maken. Betrokkene verklaart dat als je geen opleiding hebt je ook geen geld of eten kan hebben.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan

te nemen dat hij in Ghana een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokken verklaart tevens ook dat hij astma patiënt is. Betrokkene toont echter niet aan dat dit medisch probleem hem verhindert om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 15/06/2012 in België te verblijven. Betrokkene kan dit echter niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C.(...) K., attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van PZ Mewi en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, K.(...), B.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas"

1.3. Verzoeker diende op 21 juni 2019 vanuit het gesloten centrum een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering.

Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 20 juni 2019 van zijn vrijheid werd beroofd en werd vastgehouden in het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Omwille van de vasthouding en de overbrenging met het oog op zijn terugleiding naar de grens, die weliswaar nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de thans de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de (materiële) motiveringsplicht en het hoorrecht. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

De beslissing van verwerende partij heeft een gebrek aan motivering, waardoor men de zorgvuldigheidsverplichting schendt (zie infra).

Uit al het bovenstaande blijkt duidelijk dat het dossier Van Verzoeker zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

**Wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."*¹

Verzoeker heeft voor dit bevel om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met het oog op de verwijdering) nooit eerder een bevel gekregen om het zo voor verzoeker mogelijk te maken om eventueel vrijwillig terug te keren, wat in strijd is met de Europese terugkeer richtlijn die opgenomen is in onze Belgische wetgeving.

Het is niet redelijk om een beslissing te nemen om het grondgebied te verlaten (met vasthouding) zonder verzoeker de kans te geven vrijwillig de nodige stappen te ondernemen. Men had het dossier van verzoeker veel nauwkeuriger moeten behandelen en rekening moeten houden met ALLE elementen vooraleer men overging tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is dan ook zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar.

1 L.P Suetens, "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1981.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Er werd gemotiveerd:

"Betrokken verklaart tevens ook dat hij astma patiënt is. Betrokkene toont echter niet Mn dat dit medisch probleem hem verhindert om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst"

Verzoeker werd na zijn arrestatie meteen opgesloten in het gesloten centrum. Hij was dan ook niet in staat om zijn medische problematiek aan te tonen. Deze kans werd hem niet geboden.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle aangehaalde elementen en hiernaar onderzoek te verrichten. Er dient onderzocht te worden of verzoeker wel in staat zou zijn om te reizen of om terug te keren.

Na zijn opsluiting heeft hij enkele dagen in het ziekenhuis gelegen omwille van zijn medische problematiek.

Men had op zijn minst zijn medische toestand moeten onderzoeken alvorens hem op te sluiten. Het feit dat hij werd opgenomen in het ziekenhuis, bevestigt de ernst van zijn medische problematiek.

Er dient te worden onderzocht of verzoeker kan terugkeren omwille van cjeze medische problematiek, of er medicatie-voorhanden is, is de nodigegehandeling beschikbaar, wat is het gevolg indien verzoeker dient terug te keren ...?

Deze elementen werden door verwerende partij nooit onderzocht alvorens hem op te sluiten en alvorens een beslissing te nemen.

De terugkeer naar Ghana moet onderzocht worden in het licht van een eventuele schending van artikel 3 van het EVEM.

Hieruit volgt dat de beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt. De motivering is niet pertinent en kan de beslissing niet rechtvaardigen, noch in rechte dragen.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar,, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).²

De motiveringsplicht behelst ook de plicht om in feite een correcte uiteenzetting te geven en geen elementen in de beslissing op te nemen die niet stroken met de werkelijkheid!

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming.

De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Dat deze beslissing getuigt van eeri ernstig gebrek aan afdoende motivering die de beslissing duidelijk niet kan rechtvaardigen en dat ze verder absoluut niet pertinent is. Men heeft geen enkel belangrijk element in aanmerking genomen bij de beoordeling van het dossier van verzoeker. Er wordt niet de minste belangenafweging gemaakt.

2 J. DE STAERCKE, *Algemene beginselen van behoorlijk bestuur ai behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst. Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19*

Schending van de hoorplicht

De beslissing geeft aan dat verzoeker werd gehoord op 20.06.2019 door de politie. De werkelijke inhoud van deze vragenlijst kan bij het opstellen van dit verzoek niet worden geverifieerd. Er wordt thans voorbehoud gemaakt om ter zitting eventuele nuttige elementen hieromtrent toe te lichten na nazicht van het administratief dossier.

Hierbij geeft verzoeker duidelijk aan te lijden aan astma. Er wordt hem verweten dit niet aan te tonen, doch hij kreeg die mogelijkheid niet. Hij werd van zijn vrijheid beroofd op 20-06.2019 om 6u45, de beslissing werd hem ter kennis gebracht om 14u25 door de Lokale Politie en om 15u30 werd hij overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas.

Intussen heeft hij reeds meerdere dagen in het ziekenhuis verbleven.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS_nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128,184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat de belangen van verzoeker ernstig worden aangetast aangezien hij wordt blootgesteld aan een schending van artikel 8 EVRM.

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd tevens in toepassing van artikel 7, alinea 1, °4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten "uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr. 184,616 in RW 202254). Deze reactie houdt tevens in dat hij op een adequate manier zijn standpunt kan duidelijk maken.

Men heeft na het horen van verzoeker op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de elementen die in zijn gehoor naar boven zijn gekomen. Bovendien werd hem niets gevraagd over zijn onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst. Het is duidelijk dat de hoorplicht hier enkel gepercipieerd werd als loutere formaliteit en niet als procedureel element dat mee de beslissing vorm dient te geven, rekening houdend met alles wat in dit gehoor naar boven komt.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot deze beslissing."

3.3.2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

3.3.2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.6. Betreffende de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel beweert verzoeker dat geen rekening werd gehouden met alle elementen, maar hij verzuimt om te verhelderen met welke elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.3.2.7. Verzoeker acht het voorts onredelijk dat hij de kans niet heeft gekregen om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Nochtans bevat de bestreden beslissing wel degelijk overwegingen waarom hem overeenkomstig artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. De gemachtigde van de minister stelde immers vast dat verzoeker *“na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn”* had ingediend en dat *“(u)it het administratief dossier (...) niet (blijkt) dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren”*. Tevens stelt de gemachtigde van de minister vast dat verzoeker *“niet (heeft) meegewerkt met de overheden”* aangezien hij *“zich niet (heeft) aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en (...) geen bewijs (levert) dat hij op hotel logeert”*. Verzoeker weerlegt nergens de vaststellingen van de gemachtigde van de minister door aan te tonen dat hij zich gedurende zijn beweerde verblijf van meer dan 7 jaar wél reeds zou hebben aangemeld. Op grond van zijn bevindingen kon de gemachtigde van de minister rechtsgeldig besluiten dat er een risico op onderduiken bestond en komt het geenszins kennelijk onredelijk over dat er aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

3.3.2.8. Volgens verzoeker is de beslissing niet afdoende gemotiveerd omdat er onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn medische problematiek. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel het volgende: *“Betrokken verklaart tevens ook dat hij astma patiënt is. Betrokkene toont echter niet aan dat dit medisch probleem hem verhindert om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.”* Verzoeker had bij zijn interpellatie door de politie vermeld dat hij astma-patiënt was, maar hij toont niet aan dat er voor de gemachtigde van de minister indicaties bestonden die zouden nopen tot een verder onderzoek van deze elementen. Het komt in het kader van de zogeheten ‘wederkerige’ zorgvuldigheid aan verzoeker toe om eventueel door middel van medische getuigschriften aan te tonen dat zijn gezondheidssituatie een verwijdering in de weg zou staan. Er werden evenwel tot op heden geen medische attesten neergelegd, noch een getuigschrift dat zijn loutere bewering zou staven dat hij *“(n)a zijn opsluiting (...) enkele dagen in het ziekenhuis gelegen (heeft) omwille van zijn medische problematiek”*. Ter terechtzitting betoogt de aanwezige raadvrouw dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker aan een medisch onderzoek diende te onderwerpen vooraleer de beslissing te nemen, maar dit ontslaat verzoeker niet van zijn plicht om elementen aan te reiken waaruit blijkt dat een onderzoek noodzakelijk is.

Verzoeker maakt voorts met zijn theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een motiveringsgebrek zou vertonen.

3.3.2.9. Aan de door verzoeker geschonden geachte hoorplicht is in beginsel voldaan wanneer de betrokkene alle nuttige elementen kan laten gelden om de hem grievende maatregel te voorkomen wat inhoudt dat het bestuur, alvorens te beslissen, de betrokkene de mogelijkheid moet bieden om op nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken nopens de feiten en redenen die haars inziens de ernstige en in hoofdte van verzoeker nadelige maatregel verantwoorden (RvS 20 april 2017, nr. 237.958).

3.3.2.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 20 juni 2019 werd geïnterpelleerd door de politie en werd gehoord door een inspecteur van de politie van Mechelen, waarbij hij uitdrukkelijk de mogelijkheid kreeg om eventuele bezwaren te uiten tegen een terugkeer naar zijn land van herkomst. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker verklaarde reeds 7 jaar alleen in België te wonen en in België te verblijven om te werken en zijn familie te ondersteunen. Hij bleek zich te bedienen van een badge van

een vriend om bij diens werkgever te werken. Hij verklaarde voorts astma-patiënt te zijn. Verzoeker herhaalt in zijn middel dat hij aan astma lijdt en beweert opnieuw dat hij meerdere dagen in het ziekenhuis zou hebben verbleven, maar deze beweringen worden niet met objectieve medische gegevens ondersteund. Ook de verwerende partij verbaast zich in haar nota met opmerkingen over deze beweringen van verzoeker aangezien zij vaststelde dat verzoeker nooit naar het ziekenhuis werd gebracht.

Verzoeker kan verder onmogelijk worden bijgetreden waar hij stelt dat de beslissing hem zou blootstellen aan een schending van artikel 8 van het EVRM aangezien verzoeker ontkende in België gezins- of familiebanden te hebben. Waar verzoeker stelt dat het bevel gestoeld zou zijn op artikel 7, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet en bijgevolg gestoeld zou zijn op zijn persoonlijk gedrag, gaat hij uit van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing.

3.3.2.11. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de hoorplicht, noch van de materiële motiveringsplicht en evenmin van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.3.2.12. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende;

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Verzoeker zal in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen.

Verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar zijn geboorteland.

Hij heeft een medische problematiek, nl. astma. Hiernaar werd geen onderzoek gedaan.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM gelet op zijn precarie situatie en zijn gezondheid.

Intussen heeft hij enkele dagen in het ziekenhuis verbleven voor deze problematiek. Verzoeker maakt ook hiervoor voorbehoud om deze documenten te kunnen voegen.

Indien verwerende partij hiernaar onderzoek had gedaan, had men de ernst van zijn medische situatie beter kunnen inschatten en had men ingezien dat verzoeker niet mocht opgesloten worden.

Verzoeker heeft een medische problematiek waardoor hij niet kan terugkeren en waardoor een schending van art. 3 EVRM ingeroepen wordt. Er werd door verwerende partij niet onderzocht wat de gevolgen zijn voor zijn medische problematiek indien hij dient terug te keren: is de nodige behandeling/medicatie voorhanden in Ghana? Is deze behandeling/medicatie toegankelijk en betaalbaar?

De ernst van zijn problematiek blijkt ook duidelijk uit het feit dat verzoeker, net na zijn opsluiting, een aantal dagen in het ziekenhuis heeft verbleven om te worden verzorgd. Dat hier onderzoek naar diende te gebeuren en te worden nagegaan of verzoeker al dan niet kan terugkeren.

Verzoeker heeft in België een veilig onderkomen; indien hij dient terug te keren, zal verzoeker blootgesteld worden aan een schending van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij heeft geen onderzoek gedaan naar de medische aspecten die gelieerd kunnen zijn aan een schending van artikel 3 EVRM. Dat verwerende partij derhalve ernstig in gebreke is gebleven om de kern van artikel 3 EVRM in dit dossier te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat men een beslissing neemt. Verwerende partij weigert dit te doen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Dat een terugkeer naar Ghana onmogelijk is voor verzoeker gelet op bovenstaande uiteenzetting en dat het een manifeste schending zou uitmaken op artikel 3 EVRM.”

3.3.2.13. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de

omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

3.3.2.14. Verzoeker beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn geboorteland omwille van zijn astma.

3.3.2.15. In zijn arrest van 13 december 2016 heeft het EHRM het volgende gesteld over de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake de verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte: het moet gaan om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10, *Paposhvili t. België*, §183). Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Bovendien ligt de bewijslast in de eerste plaats bij de vreemdeling (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10, *Paposhvili t. België*, §186), die de nodige elementen moet aanreiken opdat een onderzoek kan worden gevoerd. Verzoeker levert evenwel geen enkel medisch getuigschrift dat zijn bewering ondersteunt astma-patiënt te zijn en levert evenmin gegevens aan waaruit zou blijken dat hij bij gebrek aan een (toegankelijke) behandeling in Ghana zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand. Bijgevolg maakt hij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM zoals hij in zijn tweede middel beweert.

Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.3.2.16. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Verzoeker stelt in zijn derde middel het volgende:

“Verzoeker heeft voor dit bevel om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met het oog op de verwijdering) nooit een eerder bevel ontvangen, noch eerder begeleiding of steun gekregen met het oog op een eventuele terugkeer om het zo voor verzoeker mogelijk te maken om eventueel vrijwillig terug te keren, wat in strijd is met de Europese temgkeerrichtlijn die opgenomen is in onze Belgische wetgeving. Bij de omzetting van de Europese richtlijn heeft men in de Belgische wetgeving opgenomen dat de voorrang moet gegeven worden aan de vrijwillige terugkeer en pas nadien ruimte gemaakt kan worden voor de gedwongen verwijdering van vreemdelingen.

Zoals eerder gesteld, ontving verzoeker nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten. Men heeft hem nu ook niet de kans geboden om vrijwillig een einde te maken aan zijn illegaal verblijf en terug te keren naar Ghana.

Dat dit een ernstige schending uitmaakt op de terugkeerridhflijn die voorschrijft dat het voor betrokkene mogelijk moet worden gemaakt om eventueel vrijwillig terug te keren.

Volgens art. 111° van de Vreemdelingenwet is er sprake van een risico op onderduiken als de derdelaivder "een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten", gebaseerd op "objectieve en ernstige elementen".

De "objectieve en ernstige elementen "werden evenwel toegelicht in de memorie van toelichting bij het Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen/ 19 oktober 2011, DOC 1825/001, pp. 15-17.

In casu zijn er geen objectieve en ernstige elementen aanwezig die een opsluiting verantwoorden.

Er werd met het geheel van deze elementen geen rekening gehouden! Verzoeker vormt geen gevaar voor de openbare orde en het tegendeel wordt door verwerende partij absoluut niet afdoende aangetoond!

Dienvolgens is voldaan aan de tweede en derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1 van het PR RvV."

3.3.2.17. Daargelaten de vraag of verzoeker de schending van de Terugkeerrichtlijn rechtstreeks kan inroepen zonder aan te tonen dat de omzetting in de Belgische regelgeving niet deugdelijk zou zijn

gebeurd, werd hierboven reeds toegelicht (zie punt 3.3.2.7) dat de bestreden beslissing wel degelijk overwegingen bevat waarom hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. In zoverre verzoeker met zijn kritiek in zijn derde middel de beslissing tot vasthouding viseert, is het niet ontvankelijk.

3.3.2.18. Er werd geen schending van de Terugkeerrichtlijn aangetoond.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

De Raad merkt op dat geen van de door verzoeker aangevoerde middelen ernstig werd bevonden.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Een terugkeer naar Ghana heeft een enorme impact op zijn leven omwille van de volgende redenen:

- Verzoeker heeft een medische problematiek waardoor hij niet kan terugkeren en waardoor een schending van art. 3 EVRM ingeroepen wordt. Er werd door verwerende partij niet onderzocht wat de gevolgen zijn voor zijn medische problematiek indien hij dient terug te keren: is de nodige "behandeling/medicatie voorhanden in Ghana? Is deze behandeling/medicatie toegankelijk en betaalbaar? De ernst van zijn problematiek blijkt ook duidelijk uit het feit dat verzoeker, net na zijn opsluiting, een aantal dagen in het ziekenhuis heeft verbleven om te worden verzorgd. Dat hier onderzoek naar diende te gebeuren en te worden nagegaan of verzoeker al dan niet kan terugkeren.

- Verzoeker heeft, in het kader van een eventuele vrijwillige terugkeer nog niet de mogelijkheid gehad om zelf onderzoeken te laten uitvoeren om te gaan of een terugkeer, m.o.o. zijn medische problematiek enigszins mogelijk is.

*Hij heeft nooit een eerder bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen waardoor hij de mogelijkheid diende te krijgen om vrijwillig terug te keren
Dat het duidelijk is dat verzoeker een ernstig nadeel zal lijden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.”*

3.4.2.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een ‘evident’ nadeel, zoals hierboven bedoeld, aannemelijk maakt, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564

3.4.2.3. De Raad merkt op dat verzoeker zich beperkt tot een aantal blote beweringen over zijn medische problematiek en zijn terugkeer naar Ghana. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om zelf een onderzoek te laten uitvoeren. Verzoeker toont geenszins aan dat hij een medisch onderzoek zou hebben gevraagd en brengt in het kader van zijn verzoekschrift geen enkel medisch attest aan dat wijst op een aandoening die een verwijdering in de weg zou staan. Bijgevolg kan dit nadeel onmogelijk bewezen worden geacht.

3.4.2.4. Aangezien de door verzoeker aangevoerde middelen niet ernstig werden bevonden, kan verzoeker zich geenszins beroepen op een ‘evident’ nadeel zoals hierboven bedoeld. Dit geldt bij uitstek voor het middel dat gestoeld was op de schending van artikel 3 van het EVRM, zodat zijn blote bewering dat hij niet kan terugkeren, niet als een nadeel kan worden aanvaard.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

F. TAMBORIJN